

MONG BÌNH YÊN TRỞ LẠI

Nhà có ba người, con gái đi đâu chưa về. Ông bà đơn chiếc trong mâm cơm, trò chuyện với nhau:

- Bà có đi Đà Lạt chơi không?

- Tôi mệt mỏi, nhà đâu có vui vẻ gì, không hứng thú, chẳng muốn đi đâu cả.

Suy nghĩ một hồi ông nói:

- Cho con gái nó đi một thời gian để thay đổi không khí xem sao?

Bà nhìn ông bảo:

- Ông đi với nó, tôi an tâm.

- Hãy tin con gái, hơn nữa đi với cô giáo, “Quân sư phụ” mà lo gì.

- Tùy ông

Buổi trưa con gái về ông bảo:

- Cô giáo dạy kèm hồi cấp hai của con rủ ba má đi Đà Lạt chơi, ba má không đi, con có đi không?

Con gái hưởng ứng:

- Bao giờ đi?

Ông nói:

- Thứ hai tuần sau, con rủ một vài bạn đi cho vui.

Ngày hôm sau con gái trả lời:

- Bạn Nh đi với con.

Ông vui trong lòng khi con gái có bạn và cô giáo đi cùng. Ông phone cho cô giáo bảo chờ cho ông hai vé. Dù đi có mấy ngày nhưng ông nhắc nhở con gái đủ thứ, nào là áo lạnh, đồ dùng cá nhân, thuốc chống say sóng... Nhìn con gái ông bảo:

- Ba đưa con đến chỗ tập trung của mọi người.

Con gái ngắt lời:

- Để con đi taxi với bạn.

- Ông chịu...

Mặc dù con gái nói đi taxi nhưng ông vẫn âm thầm lấy Honda chạy đến nơi.

Xe chạy mất rồi. Ông lấy điện thoại bấm số gọi cô giáo:

- Cô và các cháu đi rồi phải không?
- Vâng ạ.
- Chúc “thượng lộ bình an”. Hai cháu có chỗ ngồi tốt chứ?
- Chúng nó ngồi cuối xe.
- Sao không sắp xếp cô với các cháu ngồi gần nhau cho vui?
- Xe đón khách từng nhóm, mình lên sau còn trống ghế nào ngồi ghế đó, không sắp xếp được.

- Hơn nữa chúng nó muốn cho mọi người không nhòm ngó.
- Nhòm ngó gì chứ?
- Nó ngại, những cặp mắt tò mò khi thấy nam nữ ngồi chung với nhau.
- Cái gì mà nam nữ?
- Thì con gái của anh đi với bạn trai đó mà.

Nghe nói ông sững sờ, choáng váng, nhưng cố lấy bình tĩnh:

- Cảm ơn. Chào cô. Gọi cho con gái. Ông hỏi:
- Con đi với ai?
- Con đi với bạn trai con.
- Sao lại thế?
- Thôi. Được rồi. Ba không muốn con buồn trong những ngày vui. Con đi vui về!

Chuyện con gái đi với bạn trai ngoài dự kiến, làm ông bất ngờ. Ý đồ của ông phá sản.

- Đem chuyện con gái nói dối cho bà nghe.

Bà nói:

- Tôi nghi! Nhưng ông cả tin. Tôi chỉ xấu hổ và mất mặt với cô giáo. Ngay từ đầu tôi bảo với cô giáo là nó đi với bạn gái của nó.. Con gái đã liều, đã mù quáng không biết suy nghĩ đúng, sai, nghiêm trọng là con gái đã coi thầy cô, cha mẹ chẳng ra gì. Nó thừa biết gia đình không tán đồng chuyện ấy. Bà ngao ngán thở dài...

Đăm chiêu, một lúc ông nói:

- Con cái bây giờ quá tự do vượt ra khỏi khuôn phép gia đình. Thường đặt cha mẹ vào chuyện đã rồi.
- Biết làm sao!
- Bà nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng nó?
- Không dám nói trước một điều gì, nhưng tôi chưa bao giờ có ấn tượng đẹp về cậu ta.

Nhấp một ngụm trà, đôi mắt trĩu buồn hồi tưởng lại những ngày dễ thương của con gái. Từ cấp một đến cấp hai con gái rất ngoan, lễ phép học giỏi. Ông cũng biết con gái rất yếu đuối, dễ xiêu lòng. Con gái lãng mạn, biết viết lưu bút, biết trải tâm tư, tình cảm của mình trên trang giấy từ khi học lớp năm. Ông thích đức tính đó. Ông kỳ vọng vào cái đà học tập của con gái. Thế mà đến năm lớp 12 con gái làm ông thất vọng. Con gái chảnh mắng, lười biếng trong học tập. Ôm mãi chiếc Iphone lướt web, facebook, chơi game, nhắn tin... sáng đêm. Thường hay nói dối và không trách nhiệm với lời nói của mình.

Ông băn khoăn: Nếp sống con người sẽ tha hóa hay tốt đẹp hơn tùy theo lời ăn tiếng nói. Tình yêu làm cho tâm hồn người ta biết mơ mộng, lãng mạn, thăng hoa và trở nên cao thượng. Nhưng tình yêu cũng vùi dập họ xuống vực sâu. Hèn hạ dối trá. Một trong 14 điều răn của Phật là: “Ngu dốt lớn nhất của đời người là dối trá”. Ông bà ta lại có câu “Học ăn, học nói, học gói, học mở”. Con gái không ghi nhớ mà còn lãng quên!

Tại sao phải nói dối. Mấy lần trước bạn của con gái tới nhà vui vẻ, karaoke. Nếu có đi uống nước thì bạn con gái xin phép ông bà, đưa con gái đi đến nơi về đến chốn đâu có vấn đề gì. Xa nhà trai gái đi với nhau. Là điều không thể. Ngày xưa người ta bảo là “con gái hư”. Ông bật điện thoại nhắc nhở con gái:

“Con à! Con được sự bảo vệ của gia đình trước khi con được ai đó bảo vệ suốt đời. Con phải hiểu rằng ba không khắc khe mà là sự quan tâm, ân cần giúp đỡ con thành người hoàn thiện. Nếu những lo lắng của ba xảy ra thì là một điều bất hạnh”. Ông tự trách mình đã không chỉ dạy tường tận cho con gái. Tất cả hậu quả ngày hôm nay là do ông. Ông đã không nói cho con biết hết giá trị đích thực của đời con gái là gì, nên con gái quá dễ dàng trong quan hệ nam nữ. Dường như con gái đã không hiểu hết “tam tông tứ đức”, “Mã tìm mã người tìm người”. Có lẽ ông quá chủ quan về đức hạnh của con gái...

Đêm khuya những ngọn đèn pha ngược chiều vụt qua, từng cơn gió thốc vào da thịt tê buốt. Ông chạy chậm, lẽ đường loáng thoáng những bóng cây. Ông thầm nguyện mọi chuyện như một cơn bão đi qua, dù bị tàn phá, dù bị mất mát nhưng tất cả sẽ bình yên trở lại. Ông mong như thế”.

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 03/2014
